

פחד דוד

פרשת
ויחי
י"א טבת
תשע"ד
694

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

משנה סדורה בלוחמה תרבותית

פשרות, על מנת שחס ושלום לא ניפול בידי תרבות הגויים.

מה מעניין אותם?

והנה כאשר אנו מעיינים בפסוקי פרשת וישלח, מבחינים בכך שהתורה מפרטת ומאריכה בפרוט רב על הנשים של עשו אותם הוא נשא לעצמו, וכן על נשי בניו. ולכאורה הדבר תמוה, מדוע התורה מצאה לנכון לכתוב על נשי עשו ובניו, בעוד שבמקביל התורה לא מציינת מי היו נשי השבטים, אלא רק מזכירה את ארבעת האמהות, וגם זה נעשה בקצרה בלבד. ונראה לבאר שכל תרבותו של עשו בפרט ושל הגויים בכלל היא "נשים", כל ראשם ומעייניהם נתונים כל הזמן רק בגילוי עריות. ובה שהתורה פרטה את נשי עשו ובניו בעוד שהאמהות הקדושות מוזכרות בקצרה, וכן נשי השבטים לא מוזכרים כלל, יש בכך מסר שהעם היהודי הוא סמל התורה והצניעות, בעוד שכל תרבות הגויים בנויה ומושתתת על מעשי זימה וגילוי עריות.

וכן בדורנו אנו, אנו מבחינים בכך שכל הנושא המעסיק את הגויים הוא הגוף ופעולותיו, וכל רובד ורובד מחייהם מתקשר בסופו של דבר לאותו נושא פרוץ, ונראה לעיתים שאין להם דבר עלי אדמות מלבד עסקי גילוי עריות.

וכפי שראינו כאשר יעקב אבינו פגש את אחיו עשו ועשו התחיל לראות את משפחתו, מיד יוסף הצדיק שהוא סמל הצניעות והקדושה - עמד בפני רחל אמו כדי שלא יסתכל עליה אותו רשע (ב"רעה, ט), וכמו כן יעקב אבינו סגר את דינה בתוך התיבה כדי שעשו לא יתן עיניו בה (ב"רעו, ט), למרות שמן הסתם ידע יעקב שהוא יענש על כך מאת ה', מכל מקום הוא לא רצה להסתכן בכך שאותו רשע ייתן עיניו בה ויבקשה לאשה.

מכל זאת מתבאר שיעקב אבינו בחכמתו כי רבה, הנחיל ציוני דרך לבניו שיש להילחם נגד תרבות החומר מבלי להתפשר, ועל כן התכונן למלחמה כנגד אחיו המסמל תרבות זו, ונלחם כנגד שרו של עשו עד עלות השחר. אך כאשר הדבר נוגד להתנהלות היהודי בחיי היום יום, אזי יעקב מוכיח לבניו שהתורה דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, ולכן היה עליהם להימנע מלהרוג את אנשי שכם, כיון שבזה שהם מלו את עצמם, הם הביעו חרטה על מעשיהם ושוו בתשובה, וזהו אם כן ישוב הסתירה באופן התנהלותו של יעקב אבינו בעניני המלחמה.

"שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרותיהם. בסדם אל תבוא נפשי בקהלם אל תחד כבודי כי באפם הרגו איש וברצונם עקרו שור. ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל". (בראשית מט, ה - ז)

מציון בתורה ששמעון ולוי חברו יחדיו, קמו על העיר שכם והרגו את כל יושביה בעודם כואבים ביום השלישי למילתם (בראשית לד, כה), וכל זאת משום ששכם חילל את כבודה של דינה אחותם. ונשאלת השאלה, האם יעקב אבינו הסכים למעשה זה של בניו. ונראה מדבריו של יעקב אבינו לבניו בטרם מיתתו, שהוא לא שבע נחת מזה המעשה, והראיה, שיעקב אבינו מקלל את כעסם וחרונם של שמעון ולוי.

ועניין זה גרם לי להרהר במלחמה שהייתה בין יעקב אבינו לשרו של עשו; שבמלחמה זו אנו מוצאים שיעקב נלחם במלוא העוצמה כנגד המלאך עד עלות השחר (בראשית לב, כו). וכן ראינו במפגש המתוכנן בין יעקב לעשו אחיו, שיעקב אבינו התכונן אליו בדורון, תפילה ומלחמה (שם לב, ח ברש"י). ואם כן קשה, אם יעקב אבינו כל כך נשמר מן המלחמה, מדוע רואים אנו שהוא נלחם בכל הכוח בשרו של עשו, וביותר, לאור כעסו של יעקב על בניו שנלחמו בבני העיר שכם היינו מצפים לראות שהוא מתכונן למפגש עם אחיו רק בדורון ובתפילה, ולמרות כל זאת מובא שיעקב התכונן למלחמה פיזית בזה שחילק את אנשיו לשני מחנות וכו'. ואם כן מהו ההסבר לסתירה באופן התנהלותו של יעקב אבינו, שמחד נראה שהוא נשמר מן המלחמה, ומאידך נראה שהוא מעוניין בה.

פנינו לשלום

ונראה לבאר שבנושא הנוגע לרוחניות יעקב אבינו נלחם במלוא הכוח והעוצמה, מאבק חסר פשרות. כאשר עשו בא מול יעקב אבינו, יעקב מפחד מפגיעה רוחנית של בני ביתו, ועל כן בנוסף לתפילתו הוא נערך גם למלחמה חזיתית, כדי שחלילה בניו לא יפלו ברשתו של עשו. שהרי עשו הוא למעשה תרבות אדום אשר נתגלתה במשך השנים כמלכות יוון הרשעה, וכנגד אותה תרבות קלוקלת אשר כל רצונה הוא להעביר את בני ישראל מדתם יש להיאבק בכל הכלים הנדרשים.

אך כאשר הדבר נגע לבני שכם, יעקב אבינו מביע תרעומת על בניו על כך שהם הרגו את אנשי העיר, היות שבני שכם היו בדרך לשוב בתשובה שלימה ומלו את עצמם, ולפיכך לא היה צורך לקום כנגדם ולהורגם. ובעניין זה יעקב אבינו מעביר מסר לבניו, יהודי בכל דרכיו והליכותיו - פניו צריכות להיות מועדות רק לשלום, אך כאשר הדבר נוגע לעתיד קיומו הרוחני של האדם, יש לחרף נפש ולהיאבק בכל הכוח במאבק חסר

ירושלים תל אביב באר שבע חיפה

הדלקת נרות 16:01 | 16:15 | 16:19 | 16:04

מוצאי שבת 17:17 | 17:18 | 17:20 | 17:16

רבינו תם 17:54 | 17:50 | 17:55 | 17:50

הילולא דצדיקיא

י - רבי מסעוד בן מסעוד
אשרף, אב"ד תימן

יא - רבי שלמה איגר,
מחבר גליון מהרש"א

יב - רבי אברהם חיון,
מח"ס "תורת השלמים"

יג - רבי יצחק הוברמן,
הצדיק מרעננה

יד - רבי רפאל מאיר פאניז'ל,
מח"ס "לב מרפא"

טו - רבי חיים מרדכי
רוזנבוים, מנדבורנא

טז - רבי חיים קרייזורט

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

העלון מוקדש:

לעילוי נשמת עמרם

בנחמו בן דינה ז"ל

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ויקרבו ימי דוד למות". (מלכים א. ב)

הקשר לפרשה:

בהפטרה מסופר על מות דוד המלך וצוואתו לשלמה בנו, וכן בפרשה מסופר על מות יעקב אבינו וצוואתו ליוסף בנו.

"ויקרבו ימי דוד למות ויצו את שלמה

בנו לאמר". (מלכים א; ב. א)

יאמר כי דוד המלך ע"ה, להלהיב את שלמה ע"ה ולהעירו על רדיפת השלימות בכל כוחו - ציוהו להיותו אומר תמיד כי הוא בן דוד.

לפי שמאמירה זו שהוא אומר כי הוא בן דוד, ימשך לו שישתדל לבלתי יגרע ערכו מערך אבותיו השלמים, ושעל כל פנים יוכרח להידמות להם.

("בינה לעיתים")

"ועתה אל תנקהו כי איש חכם אתה וידעת את אשר תעשה לו והורדת את שיבתו בדם שאול".

(מלכים א; ב. ט)

מצינו בדוד המלך, בשעה שקילל אותו שמעי בן גרא ובקשו עבדיו להינקם ממנו ולהורגו, לא הניחם דוד מפני ענותנותו ואמר להם "הניחו לו ויקלל כי אמר לו ה'". אך לעומת זאת בשעת מיתתו ציוה לשלמה "ועתה אל תנקהו כי איש חכם אתה וידעת את אשר תעשה לו והורדת את שיבתו בדם שאול".

ותמוה הדבר; איך דוקא לפני פטירתו הניח דוד את ענותנותו וחייש את הנקמה, ההיפך הגמור מדרכי האדם שבחיינו יגעוש וינקום, ואילו סמוך לפטירתו שמרגיש כי הכל הבל - ימחול וישכח מכל תשוקת נקמתו.

וביאר רבי משה חגיז, כי כבר אמרו חז"ל שלשבו של דוד הוא שלא רצה שיהיה שמעי נענש בעבורו בעולם הבא, ויותר טוב שיקבל את עונשו בעולם הזה. ובזה חן אם ה' מסכים להוריד את שיבתו בדם שאול, כשיראה שמן השמים ישלוחו ויחייבוהו (כמבואר בהמשך ששמעי יצא מירושלים ועבר על צו המלך).

אך חלילה לדוד להיות נוקם ונוטר אחרי שסבל חרפתו והיתה אז יכולת בידו להנקם בו, ושתק.

("משנת חכמים")

במסילה נעלה

הערך המוסף של ביקור חולים

"זיהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חלה ויקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים". (בראשית מח. א)

באחד מביקוריי הרבים בקהילת 'שערי ציון' המפוארת המצויה בעיר בואנוס איירס שבארגנטינה נזדמנתי לשהות במקום ביום תשעה באב.

לאחר התפילה בבית הכנסת, ולאחר שאמרנו את הקינות על חורבן בית המקדש ועל הגלות הנוראה בה אנו מצויים, ביקש ממני רב הקהל לבוא עימו לביתו של אחד מחברי הקהילה אשר בביתו בן חולה מאד הנוטה למות, ובכך אזכה במצות 'ביקור חולים'.

מובן שהסכמתי מיד לבקשתו, שהרי יודע אני ומכיר בערכה של מצוה זו המיטיבה עם החולה ומשפרת את הרגשתו. וכך צעדנו יחדיו לעבר אחד מבתי הקהילה.

כשנכנסנו לחדרו של החולה נבהלתי מאד ממראהו. על גבי המיטה שכב ללא תזווה בחור רזה וצנום, ולצידו ישיבה אמו ובכחה כבי תמרורים תוך כדי שהיא פונה אלי ומבכה: 'חבל שהיום הוא יום תשעה באב ואינך יכול לברך את בני'.

מתוך רצוני לעודד את רוחה של האם הכאובה, אמרתי לה שכעת עליה להפסיק לבכות ולהתאנח על מצב בנה. וכשם שיום תשעה באב עתיד להפוך מיום אבל ליום טוב, כך בעזרתו יתברך אף מצבו הקשה של בנה יתהפך לטובה והוא יקום ממיטת חוליו לחיים ולשלום.

האם קיבלה את דברי, ומיד עלה על פניה חיוך גדול וניצוץ אמונה נדלק בעיניה. בראותי את אמונתה היוקדת אשר עוזדה את רוחה והיטיבה מיד עם תחושתה, שמחתי שזכיתי להיות השליח לעורר אותה לכך.

כעבור שנה ביקרתי שוב בקהילת 'שערי ציון' בארגנטינה. לאחר התפילה ניגשו המתפללים ולחצו את ידי לשלום, כאשר חלקם ביקשו עצה טובה או ברכה. לפתע ניגש אלי רב הקהילה ושאל אותי האם אני מזהה את היהודי העומד מולי. כשעניתי בשלילה הזכיר לי הרב את הנער

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

שמירה ונטירה

המספר לשון הרע עובר לפעמים בלא תקום ולא תטור; אם מספר את הלשון הרע בדרך נקמה באדם שלא היטיב עמו, עובר בלא תקום, וכל זמן ששומר את הדבר בליבו עובר בלא תטור.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

זכות האבות הקדושים

"ויכל יעקב לצות את בניו ויאסף רגליו אל המטה ויגוע ויאסף אל עמיו" (בראשית מט, לג)

מצינו במפרשים שיעקב אבינו לא מת כפשוטו, אלא נאסף מן העולם הזה לעולם הבא, וכפי שכתב רש"י - "ומיתה לא נאמרה בו. ואמרו רז"ל (תענית ה:), יעקב אבינו לא מת". ומשמע שיעקב אבינו עזב את זה העולם בו הוא חי, ועבר לעולם בו יש חיים ביתר שאת, וזהו כגון אדם המחליף את אזרחותו מאזרחות פלונית לאזרחות אלמונית.

ולאור האמור יש לתמוה, מדוע יושבי הארץ מבכים ומתאבלים אחר מיתתו של הנפטר, הרי יש להם לשמוח שהוא עבר מעולם זמני לעולם של נצח. ונראה להשיב שהעולם מתאבל, מכיוון שאינו יודע האם הנפטר החזיק בידו די והותר זכויות על מנת שיזכה להתקבל בשערי גן עדן. ובזה שהציבור מבכה את מותו של האדם, הרי שבכיה זו היא לעילוי נשמתו, ויש בכוחה להמליץ טוב בעד הנפטר בשעה שהוא עומד בפני בית דין של מעלה.

ומצינו שהאבות הקדושים אשר חייהם כתובים ומתוארים בספר בראשית, הצטיינו במידות נעלות, אשר הם בבחינת מורי דרך לכל הצאצאים והזורות הבאים אחריהם. אברהם אבינו נתייחד במידת החסד, כאמור בחז"ל שלאהלו של אברהם אבינו היו ארבעה פתחים מארבע רוחות השמים, כדי שכל עובר אורח יוכל למצוא את דרכו לאהלו של אברהם בקלות. וכן התורה מתארת באריכות כיצד אברהם טרח ויגע לפני שלושת המלאכים בזמן חולשתו לאחר הברית, וכל כך הייתה חביבה מצוה זו לפניו, עד שלומדים מאברהם שגדולה הכנסת אורחים מקבלת פני שכניה - שעזב את השכינה והלך לקבל את האורחים.

מיצחק אבינו נמצאנו למדים אהבת ה' מהי, שהיה יצחק מוכן לחרף נפשו ולהיעקד על גבי המזבח, ובלבד שיהא זה מילוי רצונו של ה' יתברך. וזהו מוסר עבורנו הקטנים, עד כמה יש להתאמץ בכדי למלאות את רצונו יתברך, שאדם צריך להקריב את רצונותיו מפני רצונו של מקום. ואם יצחק היה מוכן למסור נפשו בשל ציווי ה', קל וחומר אנו, שעלינו לבטל את רצונו בפני רצונו של ה' יתברך - בדברים הפשוטים הנוגעים לחיי היום יום.

ומיעקב אבינו שהוא עמוד התורה, למדנו את גודל העמל והמסירות שיש לגלות כלפי התורה הקדושה, שהיא כל חיותו ומקור קיומו של האדם הירא. ושום תירוץ או אמתלה אין בכוחם כדי להצדיק רפיון בלימוד התורה, משום שללא הלימוד חיוו של היהודי אינם ראויים להיקרא חיים. ואם כן חובה עלינו להידבק בדרכו של יעקב אבינו שהמית עצמו באוהלה של תורה ולהתייגע בתורה הקדושה בכל מצב, אף שנראה שמפאת המצב הקשה ניתן לעשות הקלות ולהתרפות מלימוד התורה, ואשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"ויקרא לבנו ליוסף". (מז. כט)

טעם שלא קרא אלא ליוסף, יש טעם פשוט בדבר, לפי שיש בידו יכולת. אלא צריך לדעת טעם אומרו "לבנו" ולא הספיק לומר ליוסף, ואין לנו יוסף אחר לטעות, גם הוסיף תיבת מ"ד ליוסף ולא הספיק לומר לבנו יוסף.

נראה כי בא הכתוב לתת טעם לקריאה איך יקרא הדייט למלך והלא מצינו שכבוד מלכות עדיף מכבוד רבו, וא"כ איך יעשה יעקב הדבר לשלוח לקרוא למלך לבא אצלו. לזה אמר הכתוב ב' טעמים בדבר, האחד היותו בנו, והב' היותו יוסף - ובא' מהנה לא יספיק לקרותו, ואם לא היה בנו הגם שיהיה צדיק וחביב וחובב אותו, אין כח ביעקב לעשות כדבר הזה משום כבוד מלך, ואם היה בנו ולא היה צדיק ג"כ לא היה קורא אותו, אלא לצד היותו בנו. והוא אומרו לבנו, גם להיותו יוסף הידוע בצדקות הידוע בהפלטת אהבת האב לו והוא לאביו, לטעם זה הוא ששלח לקרוא לו שידע שימחול על כבודו. והגם שאמרו ז"ל (שם לב): "מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול", דוקא מלך ישראל שנמשח ומלך על ישראל, אבל מלך כזה במציאות זה יכול למחול על כבודו, לעשות רצון אביו, גם במציאות שאין אביו יכול להורג אלו.

מן המעיין

"ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד בואי אליך מצרימה לי הם". (מח. ה)

לשון הכתוב מורה כי עובדת היות לידתם בארץ מצרים קודם בוא יעקב, זהו טעם וסיבה שיהיו שייכים אליו. ולכאורה הלא איפכא מסתברא, כי אלו אשר נולדו לאחר בוא יעקב למצרים וגדלו על ברכיו, הם שייכים אליו יותר מאלו שנולדו קודם בואו.

אלא מבאר רבי משה פיינשטיין זצ"ל, באה תורה ללמדנו יסוד חיוב חינוך המוטל מאב על בנו שחייב להדריכו בדרך ישרה ולהעמידו בקרן אורה, עד כי אפילו יגלה בנו בין הנכרים ועובדי עבודה זרה ישאר באמונתו. ועובדת חינוך זו קשה ביותר. ואין דומה מי שמגדל בנו לתורה בחברת עובדי ה', למי שגידל בנו שיהיה דבוק בה' אף בין עובדי ע"ז.

והוא אשר אמר יעקב ליוסף, כי זכות זו שיכול היה יוסף להישאר בתומתו ואמונתו אף כי היה בין המצריים עובדי ע"ז נזקפת לזכות מה שחינוכו יעקב, ועל כן בניו אשר נולדו וגדלו קודם בואו של יעקב כאשר היה מוקף רק בין המצריים שייכים ליעקב, וגיודלם בזכות מה שחינוך את אביהם. מה שאין כן אחר שכבר באו יעקב ובניו למצרים והביאו עמם רוח קדושתם לשם, כעת כבר יכול יוסף בקל לגדלם, וכבר אין הם נזקפים לזכות החינוך שקיבל מאביו.

"גד גדוד יגודנו והוא יגד יעקב". (מט. יט)

הגומל חסד בכל כוחו, כיתות של מלאכי השרת סובבים אותו ושמרים אותו מכל רע.

והרמז לדבר, מובא בספר "עולם חסד יבנה"; "גד גדוד יגודנו" - ג'ד - גומל דלים.

"גדוד יגודנו" - ג'דודי מלאכים ישמרוהו.

"והוא יגוד יעקב" - עוד זוכה להכרית את היצר הרע הנקרא 'עקב' כמו שכתוב "ואתה תשופנו עקב".

מסילות לאמונה

מותר האדם מן הבהמה בא לידי ביטוי בדעת' שה' חנן את האדם. באדם מצויים כוחות נעלים שאינם נמצאים אצל נפש שאר בעלי החיים. כוחות אלו מביאים אותו לגילוי תגליות מרעישות בתחומים רבים ולהמצאות גאוניות, המתרבות והולכות מיום ליום. (להמחשת הדברים נציין, כי במוחו של אדם מצויים כ-13 מיליארד תאים).

שלוש עשרה מיליארד תאים שוכנים בתוך המוח האנושי. אלו הכלים הבסיסיים שמביאים לידי ביטוי את הכשרונות הברוכים של האדם. בכשרונות אלו הוא מפענח דברים סתומים ונעלמים, אוסף נתונים ומשתמש בהם לבניית מחקרים שיטתיים. בכשרונות אלו אנו מסוגלים לכתוב את השורות שלפניכם, להקליד אותם על גבי המחשב ומאוחר יותר לשגר אותם בדואר אלקטרוני לכל פינה בעולם ולהאיר את אור התורה בכל מקום אפשרי.

הזוהר הקדוש אומר שבתקופתנו יפתחו שערי הדעת לברואי העולם, והתוצאות הברוכות של שערי הדעת ניכרים בכל תחום; מדעי, רפואי, טכנולוגי, תעשייתי, ומה לא?

אז כפי שאמרנו הכשרונות הברוכים שה' חונן את ברואיו, מכונסים

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מנהג טוב היה לו לרבי דוד בן חזאן זצ"ל; בכל סעודת ליל שבת, הוא היה רגיל להעלות דגים על שולחנו. מטבע הדברים, בימים ההם לא היו מקררים, והיה צורך לצאת לשוק בכל יום שישי כדי לרכוש את הדגים הטריים לכבוד שבת קודש.

ביום שישי אחד, יצא רבי דוד בן חזאן זצ"ל אל השוק כדי לקנות דגים לכבוד שבת קודש. ואולם, בכל חנות ומכל סוחר הוא מקבל את אותה תשובה: "היום אין דגים; מחמת הסערה שהשתוללה בים, לא יכלו הדייגים לפרוש את רשתותיהם, והם חזרו לחוף כלעומת שבאו".

בתחילה הצטער רבי דוד שלא יוכל לאכול דגים בשבת, כמנהגו בקודש. אולם מיד הבריק פתרון במחשבתו. הוא ידע שבבית כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, ישנם דגים בשפע. וכך לאחר תפילת ערבית בליל שבת קודש, הוא פנה היישר לעבר ביתו של רבי חיים פינטו זיע"א, כדי לסעוד על שולחנו של הצדיק.

בשעת הסעודה שבה סעדו הצדיקים במבחר תבשילי דגים משובחים לכבוד שבת קודש, דיברו השנים בעניני תורה, בהלכה ובאגדה. נמשכו הדברים והשנים המשיכו בדברי תורה, עד שלא הבחינו כי הזמן חולף הולך לו והשעה מתאחרת.

כשביקש רבי דוד בן חזאן זצ"ל לשוב לביתו, הוא חשש לעשות זאת מחמת השעה המאוחרת. מה גם שבאותם ימים היו הדרכים בחזקת סכנה, עקב שודדים וכנופיות ליסטים שהפילו את אימתם על כל תושבי האיזור.

כשהבחין בכך כ"ק רבי חיים זיע"א, קרא מיד לאחת השדות וכשזו התייצבה לפניו, צייה עליה שתקח את רבי דוד לביתו, ותשמור עליו מכל צרה וצוקה.

באמצע הדרך, ניהלו השנים דו שיח מרתק; היה זה כשהשדה הוציאה את לשונה, ושלחת של אש יצאה מפיה. רבי דוד הבחין בכך ואמר לה: "חושש אני כי חיללת את השבת". וכך היא השיבה לו: "במחילה מכבודך - לא! האיסור של חילול שבת נאמר רק על בני אדם, העשויים מבשר ודם, אבל לא עלינו,

כיון שאנו עשויים מאש". (שנות חיים).

היטב. לסיבים יש תפקודי תקשורת מוגדרים, והם עוברים בערוצים קבועים דרך המוח.

אילו רק אחד חלקי מאה מקשרי המוח היו מנותבים ופעילים, גם אז היה מספר הקשרים במוח של אדם אחד רב יותר מהקשרים ברשת התקשורת של העולם כולו! במוח זה מתכנן האדם יצירות מתחכמות ומורכבות בכל התחומים.

ובמבט יותר מעמיק, המוח הוא זה שאחראי על המספר האסטרונומי של אלף ביליון תאים, שכל אחד מהם מורכב ותכליתי יותר מכל גורד שחקים, וכמוהם גם מולקולת ה-DNA. המצויה בכל תא בגופינו.

כל אחד מתאים אלה יודע את הצרכים העכשוויים והעתידיים של התאים האחרים, ונוהג בהתאם. דומה הדבר, כאילו היה כל אדם עלי אדמות מצוי בקשר מתמיד עם כל אדם אחר החי בעולמנו, ומכיר את כל צרכיו בהווה ובעתיד. נס הפעולה המתואמת בין התאים מראה, שכל אחד ואחד מהם מצוייד באין ספור מכשירים מדוייקים. הם משמשים לצורך קבלת מידע מתואם ליצירת חומרים ולהובלתם, בהתאם לתכנית מורכבת המגמדת כל תכנון אנושי. מחמת מורכבותה של תכנית זו, המוח האנושי אינו מסוגל לתפוש את היקפה.

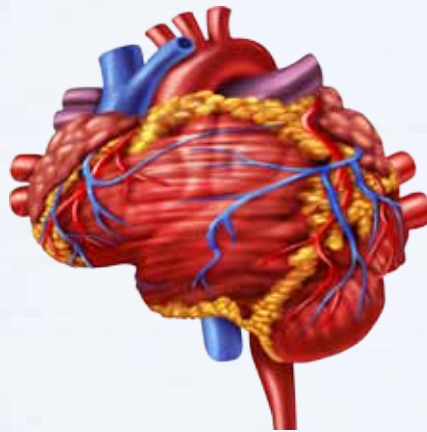
ולעניינינו: אם בתכליתיות הפשוטה של בקתת עץ אנו רואים הוכחה בלתי ניתנת לערעור לקיומו של בונה בעל תבונה, מה נאמר ומה נדבר לנוכח תכליתיות גופנו? המנהיג והיוצר החונן והמשפיע לברואיו את המכלול הנהדר והבלתי נתפס.

הדרך מובילה אפוא לתודעה האמונית כי "מבשרי אחזה א-לוה".

בתוך קפלי המוח. במוח האנושי מצויים בממוצע כעשרה מיליארד תאי-עצב, כל תא שולח בין 10,000 ל-100,000 סיבים כדי לחבר תאי עצב אחרים אל המוח. מספר הקשרים הללו הוא כאלף מיליון מיליונים.

חוקרים מעריכים שיש ביכולתו של המוח לקלוט 15 טריליון פיסות מידע נפרדות, וכן לקלוט ולשגר בו-זמנית הודעות בכמות שלמענה זקוקים לכאלף מרכזיות טלפון, כל אחת בסדר גודל המסוגל לשרת את ניו-יורק רבתי.

קשה לדמיין מספרים כה גדולים, אך הבה ננסה: נתאר לעצמנו שטח שגודלו כמחצית משטחה של ארצות הברית (מיליון מייל

מרובעים). נדמיין לעצמנו ששטח זה מכוסה כולו ביער, ובו כ-10,000 עצים בכל מייל מרובע. אם לכל עץ יש כ-100,000 עלים, יהיה מספר העלים הכולל ביער שווה ל-10 בחזקת 15, שהוא מספר הקשרים המצויים במוח האדם.

למרות כל הקשרים הללו, יער זה של סיבים אינו בנוי בערבוב מקרי היוצר תוהו ובוהו, אלא הוא בנוי בצורת רשת מאורגנת